

PSI-BLADET

Organ for NORSK FORENING FOR PSYKISK STUDIUM OG INFORMASJON.

DOBBELTNUMMER ☆ NR. 2 1981/NR. 1 1982 ☆ 8.-9. ÅRGANG ☆

MELANCHOLY.

NORSK FORENING FOR PSYKISK STUDIUM OG INFORMASJON

NORWEGIAN SOCIETY FOR PSYCHIC STUDY AND INFORMATION

P.S.I., Postbox 5364 Majorstua, Oslo 3. Postgironr. 2108868

Redaktør: Atle Staurem

Redaktørassistent: Lars Dannevik

INNHold

REDAKTØRENS SPALTE.....	side 3
REDAKTØREN LØSER TILVÆRELSENS GÅTE - I	
JIDDU KRISHNAMURTIS ÅND.....	side 3
V.J.BRØNDEGAARD: FLY OG ROMSKIP I DET GAMLE INDIA?....	side 6
LARS DANNEVIG: TOLERANSE OG FORSTÅELSE.....	side 9
ELSE MERETE THYNESS: SUMMIT LIGHTHOUSE.....	side 12
MER OM ATLANTIS.....	side 14
WILLIAM EDVARD COX: NOTAT OM NOEN EKSPERIMENTER MED	
URI GELLER.....	side 16
SIGURD RØNNING: MANNING OG ANDRE AV URI GELLERS	
ETTERFØLGERE.....	side 19
LARS DANNEVIG: ØYNENE.....	side 20
PHILIP HOUM: TAKK SKAL DU HA!	side 21
CHR.F.BORCHGREVINK: ALTERNATIV LEGEKUNST -	
FINNES DEN?	side 22
ANDRE BOKOMTALER.....	side 23
NOTISER.....	side 25
VISDOMSORD.....	side 27

Redaktørens spalte

Kjære lesere!

Dette nummer av PSI-bladet foreligger omsider ferdig, men såvidt forsinket at vi har gjort det til et dobbeltnummer. Neste nummer er planlagt til å være ferdig om ca. 3 måneder. På den måten kan vi kanskje komme inn i en rytme med vinter-, vår-, sommer- og høstnummer. Det tenker jeg kan passe for vårt behov foreløpig.

Bladet går gratis til alle medlemmer av PSI. Det er videre mulig å abonnere på bladet for kr 50,- pr. år – m.a.o. halv medlemskontingent. Blir man abonnent i løpet av et år, reduseres avgiften tilsvarende. I løssalg koster bladet kr 10,-, pluss eventuell porto.

For den nuværende redaksjonen har det vært nødvendig å redusere ambisjonsnivået med bladet en smule. Det kommer av at du, kjære leser, ikke har vært flittig med å sende bidrag til bladet. Har du ikke lest en bok som du vil gi en

kort anmeldelse av, eller er det ikke et emne du har kjennskap til, som det kan passe å skrive litt om i bladet? Gjør det!

Du har heller ikke gitt redaksjonen beskjed om arrangementer og begivenheter som det kunne være aktuelt å skrive om her, slik du burde. Det må du rette på!

Bladet har skiftet settemetode og setteri og trykkeri siden sist. Det har på den ene side medført både forsinkelse og merarbeid. På den annen side er omkostningene med bladet blitt redusert, slik at annonseprisen nu er kr 300,- for 1/1 side, kr 170,- for 1/2 side og kr 100,- for 1/4 side. Og det er vel billig! Derfor: Støtt bladet med en annonse! Vi i redaksjonen kan utforme den, om nødvendig.

Til sist minner jeg om at henvendelser til bladet bes rettet til redaktør Atle Staurem, postboks 51, 2011 Strømmen, tlf. 71 29 17.

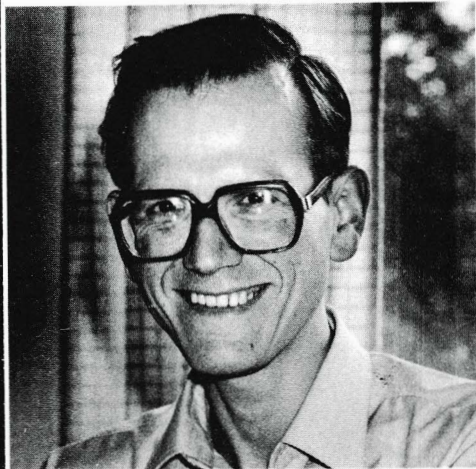
REDAKTØREN

LØSER TILVÆRELSENS GÅTE – I JIDDU KRISHNAMURTIS ÅND.

Når du foretar en handling, hva er det da som foregår? Du er misfornøyd med hvordan det *er*, og så handler du for å endre på tingene og gjøre dem slik du vil ha dem, ikke sant?

Legg merke til hva som skjer når du oppdager at noe behøver å endres på. Da føler du et visst ubehag ved å la være å gjøre noe med det. Du registrerer f.eks.

at du er sulten eller at et maleri henger skjevt på veggen. Disse opplysningene filtreres gjennom hele din oppsamlede fortid, som du ustanselig bærer med deg. Denne fortiden – dine tidligere erfaringer – reagerer på påvirkningene og danner et behov for å handle, avhengig av hvilken person du er, altså avhengig av hvilket utvalg du har i denne sekken

Redaktør Atle Staurem

full av fortid, som du bærer med deg. Sultfølelsen leder instinktmessig til at du vil spise, medmindre senere erfaringer i din spesielle kulturkrets har ført til at du nu synes du bør slanke deg. Det skjeve maleri reagerer med din ervervede estetiske sans og ordenssansen, og avgjør om du synes om maleriet bør henges rett.

Vi ser her at dine tidligere erfaringer bestemmer hvordan du vil reagere på en påvirkning. Vi kan allerede her stille oss følgende spørsmål: Hvordan vil Gud stille seg overfor en påvirkning (f.eks. en bønn fra et menneske)? Hvis Gud er full av alle de tidligere erfaringer samtlige vesener har gjort her i verden, så vil påvirkningen reagere med alle disse erfaringene hos Gud, akkurat som de gjør hos oss. Mange erfaringer reagerer ulikt på påvirkningen – vi kan ikke bestemme oss. Men før eller siden tar vi en beslutning likevel, vi har flere erfaringer av én type enn av en annen – vi har personlighet som vi sier – det betyr når en ser nærmere på det, ikke annet enn at vi har en viss slagside i vårt vesen, vi er ikke helt harmoniske og i balanse.

Derfor kan vi også velge når vi står overfor en situasjon. Gud, stakkar, som er full av alle erfaringer i likt monn, Gud som er et fullstendig harmonisk vesen, hos ham vil en påvirkning reagere med så mange tidligere erfaringer som alle vil trekke like meget i hver sin retning, at han vil bli både forvirret og handlingslammet. Ikke sant?

La oss nu se det hele fra en annen synsvinkel. Jeg nevnte ovenfor at det medførte et visst ubehag å la være å gjøre noe med ting man syntes burde endres. Du har registrert at verden er sånn og slik, og det passer deg ikke. Du danner et behov for å endre på tingene, og å gå med et utilfredsstillt behov er lidelse. Nå er det mye her i verden du ikke kan gjøre noe med, derfor går du nødvendigvis i lidelse hele livet. Lidelsen kommer av det motsetningsforhold du har dannet mellom ditt syn på hvordan tingene **burde være**, og hvordan de i virkeligheten **er**. Følgelig lever du i konflikt og i lidelse. Dette kan du bare gjøre noe med når du kommer dithen at du slutter å oppstille idealer, du blir fornøyd med hvordan tingene **er**. Og da vil du slett ikke gjøre noe med det!

La oss nu spørre oss selv: Er Gud alt som er til? Blir svaret ja, må vi spørre: Er Gud i konflikt med seg selv? Er Gud misfornøyd med seg selv? For det må han jo være dersom han vil endre på seg selv, på det som **er**. Hvis Gud er perfekt og fullkommen, og samtidig er alt som er til, vil Gud på ingen måte ha behov for å endre på noe som helst!

Vi så ovenfor at vi lever i lidelse fordi vi ikke kan få oppfylt alle våre behov, og å ha et utilfredsstillt behov er lidelse. Heldigvis kan vi gjøre noe med de fleste behov som oppstår. La oss derfor nok en gang se på det interessante som skjer når et behov oppstår, når det **er** og når det

forsvinner (tilfredsstilles).

Behovet oppstår når du registrerer at verden, sett på bakgrunn av dine tidligere erfaringer, ikke er slik den burde. Det er konflikt mellom ditt idealbilde av verden, og verden slik den *er*. I denne konflikt fødes behovet for å endre på tingene, inntil de stemmer overens med ditt idealbilde. Konflikt er lidelse, utilfredsstillet behov er lidelse, så derfor handler du for å skaffe denne lidelse bort. Når du har handlet og tilfredsstillet ditt behov, er konflikten og lidelsen bortfalt. Du føler ro og velvære, men egentlig er det bare en lidelse som er blitt borte. Et minus er blitt til et null.

Hva vil det si å leve? Liv er forandring, ikke sant, liv er handling. Hva er det som gjør at man handler og forandrer? Jo, utilfredsstilte behov, som vi har sett før. Hva vil det si å ha et utilfredsstillet behov, om så bare for en kort stund? Jo, det betyr lidelse. Tilfredsstillelse betyr bortfall av lidelse, altså tomhet. Og nu ser vi noe virkelig interessant: Uten (utilfredsstilte) behov, ingen handling, intet liv, fordi liv er handling, forandring. Utilfredsstilte behov = lidelse = handling = liv. Med andre ord: **ALT LIV ER LIDELSE.**

Livets mål er opphør av lidelse, opphør av konflikt, opphør av handling, opphør av liv. Et slikt opphør kalles undertiden *nirvana*. Man bare *er*, handler ikke, kan ikke handle, vil ikke handle. Alt er stillstand, fullkommenhet, hvilende i ro i seg selv. Svaret på tilværelsens gåte er derfor:

**BARE IKKE-HANDLING ER
FULLENDT HANDLING.**

Alt dette er vel og bra, og artikkelen kunne vært avsluttet her. Men spørsmålet som bør stilles er: Hvilken nytte har

du hatt av å få vite om disse tingene? Hva kan *du* gjøre med livet ditt på grunnlag av din nye innsikt? Dersom du ønsker å frigjøre deg fra din fortids snevre pregning og utslukke alle behov for handling – du kan jo ikke godt late som om du ikke lenger har noen behov og sette deg med hendene i fanget og dø av sult og tørst, for da vil tyngden av dine tidligere opplevelser påny trekke deg ned i det fysiske i et nytt legeme – hvordan skal du da bære deg ad med å bli kvitt alt dette en gang for alle?

Svaret er: Du må komme til bevissthet om de mekanismer som virker i livet, du må bli bevisst den pregning du er gjenstand for, du må bli bevisst at tanken er gammel og aldri kan møte en ny situasjon, nuet, uten at det dannes konflikt, du må med åpent sinn møte livets gjenvordigheter og være totalt oppmerksom, hele tiden, på hva som foregår. Her må du være din egen læremester; å lese hva andre har uttalt om saken vil bare føre til ny pregning og forvrengning.

Når sannhetene går opp for deg, vil du frigjøre deg spontant. Når du ser noe klart, er problemet løst. Problemer eksisterer bare i relasjon til tidsdimensjonen. I det som *er*, er det ingen problemer. Du vil derfor lære å leve i nuet hele tiden, og i nuet er ingen konflikt, intet spille av energi, ingen nød og elendighet. Du vil lære å leve i harmoni med det som *er*, uten å ville endre på noe. Tid skapes når tanken blander seg inn og danner seg et bilde forskjellig fra det som *er*.

Du skal ikke sette deg ned og la være å tenke og bli åndssløv som en person med hjerneskade. Du skal bare leve totalt i nuet hele tiden, intenst oppmerksomt, uten frykt eller baktanker, men gi deg helhjertet i kast med det du holder på med akkurat *nu*. Og så vil det inntre en

revolusjon i ditt liv: Krefter fra dypet av ditt vesen vil ta makten over ditt liv og dine omstendigheter og føre til at du blir helt oppslukt av nuet, av det som *er*, og all pregning og all konflikt vil skalle av deg. Oppslukt av nuet vil du befinne deg i en vedvarende tilstand av meditasjon uten objekt. Du har ikke lenger bevissthet om at du er et adskilt individ, du er identisk med det som *er*, med hva du

holder på med akkurat *nu*. Bevisstheten om deg selv, om hva du gjør, erindringer og vurderende, sammenlignende tanker forsvinner helt. Da er du det som *er*, og da lever du et liv i fullkommen frihet fra den fortid som tidligere påførte deg en mekanisk tilværelse innfanget av eksistensens malstrøm. Nu er du fri. Men det får du aldri vite, for det kan du ikke bli deg bevisst. ■

V. J. Brøndegaard:

Fly og romskip i det gamle India?

Artikkel fra Farmand, oversatt (fra dansk) av Red.

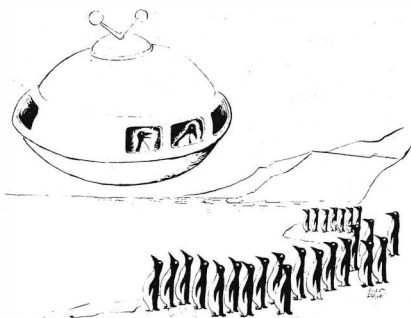
Nesten samtlige av de eldste indiske skrifter er nedfelt på sanskrit, og de har ofte et nesten monstrøst omfang. For eksempel inneholder det viktigste oldindiske epos, «*Mahabharata*», ikke færre enn 110.000 vers. Her omtales bl.a. temmelig detaljert romskip styrt av «*guder*» på planeter i fremmede solsystemer. Mellom dem og «*demonenes*» romskip utkjempes det drabelige luftkamper under bruk av flammekastere, raketter, bomber og andre «moderne» våpen. Om demonene, som kalles *Nivatacavacas*, heter det at de var iført «*lufttett rustning*», altså en slags romdrakt. Det mest effektive våpen, *Agneyastra*, drepte på én gang over 100.000 soldater, deres krigsefanter og hester (6. boks 202. seksjon, strofe 14 til 39).

Skriftet regnes til Indias mytologiske litteratur, og vitenskapen kvier seg derfor for å anerkjenne dets historisk-dokumentariske verdi. Men vi kjenner to andre oldindiske skrifter med utpreget teknisk-vitenskapelig innhold, og de er formulert så klart at det er vanskelig å klassifisere dem som rene fantasiprodukter.

Det ene, som heter *Samarangana Sutradhara*, ble skrevet av den lærde *kong Bhoja* i første halvdel av det 11. århundre etter Kr., og blir ansett for datidens betydeligste leksikale verk. Det ble først funnet i 1924.

31. kapittel omhandler maskiner og andre tekniske apparater (*Yantras*), for eksempel konstruksjon av fly (*Vimana-Yantras*), deres anvendbarhet

til angrep på synlige og usynlige mål, manøvreringsdyktighet, hvor lenge de kan oppholde seg i luften osv.

«Dette omstøter i sannhet professor Kvakks teori om at vi er unike i universet.»

© Punch — Farmand

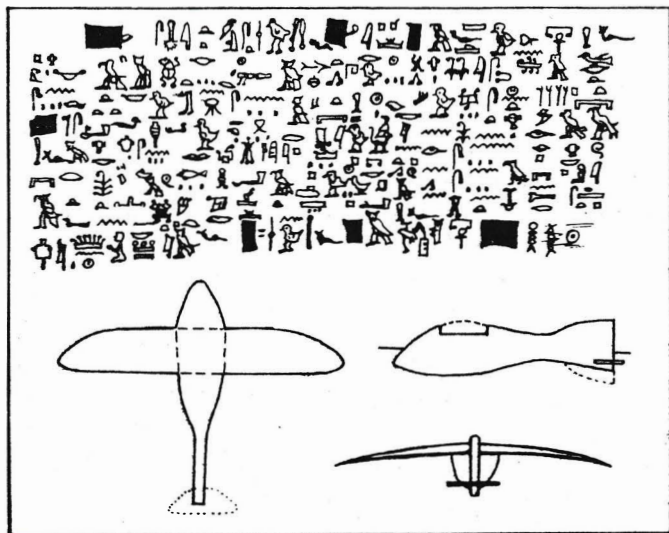
Maskinene fløy tusenvis av kilometer gjennom atmosfæren, motorstøyen kunne høres svakt på Jorden. Det heter ordrett: «*En luftvogn ... ligner en kjempefugl og har et solid, velformet skrog med kvikksølv inni og ild i dens nederste del. Den har to skinnende vinger, drives frem gjennom luften, flyr i atmosfæren ... tar med seg flere personer ... til disse maskiner anvendes også jern, kobber, bly og andre metaller.*»

Det kan lyde merkelig at kvikksølv nevnes i denne forbindelse. Men dagens romforskning bekrefter at kvikksølv er et velegnet brennstoff til interplanetariske reiser. Kvikksølv damp gir den maksimale utnyttelse av romskipsmotorer med elektrisk oppvarmet fordampningskammer.

Man vet med sikkerhet at luft- og romfart var ukjent i *Kong Bhojas* India. Til dette savnet man alle tekniske forutsetninger. Sin viten må han altså ha hentet fra eldre litteratur, og høyst sannsynlig utelot eller forenklet han adskillige tekniske data, som ingen i hans tid kunne forstå.

nesten utrolige opplysninger. En engelsk oversettelse av hele boken kom ti år senere.

Vaimanik Prakaran gir en beskrivelse av instrumenter som beskytter mot farer når romskipet nærmer seg Mars', Venus' og Merkurs baner rundt Solen. Det motoriserte fly «*Krtak*» består av 31 deler og bygges i fire navngitte typer. En lang rekke instrumenter brukes til å avverge luftangrep og bringe motstanderens fly til å falle, bl.a. med ildkuler (raketter?) og høyfrekvente lydbølger, ett aggregat utnytter solenergien, et annet avbilder gjenstander, et tredje iakttar fjer-

Et 200-årigt ægyptisk fly?

I en grav ved Sakkara blev 1898 fundet denne træmodel, som fik museumsskiltet «legetøjsfugl», men snarere er en aerodynamisk meget avanceret flytype. Vingernes form og proportioner svarer til den supermoderne Concorde! Har ægyptiske præster bevaret dette minde om en forhistorisk højtudviklet teknisk civilisation? Hieroglyfteksten foroven er meget ældre (1600 f. Kr.). Den beretter om talrige ringe af ild, der lyste kraftigere end solen og blev iagttaget af en farao og hans hær indtil de om aftenen tog højde og forsvandt (Vatikanets ægyptologiske museum).

Det andre skriftet, *Viamanik Prakaran*, stammer muligens også fra det 11. århundre og ble funnet i 1918 i et sanskritbibliotek i *Baroda*. Bokens åtte kapitler dreier seg om ett hundre emner, som behandles i 500 «hemmelige erklæringer». De innledes med at man i en fjern fortid kunne reise med romskip til til bebodde planeter.

Den indiske vitenskapshistoriker *Benoy B. Barman Roy* kommenterer i nr 21 av tidsskriftet «*Bulletin of the National Institute of Science of India*» (New Delhi 1963) under overskriften «*Aeronautics in Ancient India*» noen av tekstens

ne objekter – atter andre måler hastighet, temperatur, tid, sender luft fra omgivelsene inn i maskinen så besetningen kan puste osv.

Man må jo spørre seg: Er alt dette kun datidens science fiction ... eller vitnesbyrd om en høyt avansert romfartsteknologi?

Kunne bokens forfatter *Maharishi Bharodvaja* for ett tusen år siden fantasere seg til så eksakt beskrevne fysiske og tekniske mekanismer – ja, da må han ha vært et større geni enn Jules Verne! Det burde likevel kunne motbevises av følgende, ganske tilfeldige utsnitt:

«Når maskinen (Vimana) flyr med høy fart og fullt utstrakte vinger, og nærmer seg en fare forfra, kan vingene med betjening av 7. kontakt trekkes inn (mindre vingeomfang reduserer luftmotstanden så farten økes, prinsippet brukes bl.a. i det moderne kampfly Tornado).

Observeres et fiendtlig fly frembringes ved betjening av kontakten i kraftsenteret i maskinens midtre del lufttrykkbølger med 4.087 omdreininger pr. time, så rystelsene får den annen maskin til å styrte ned. (Det siktes til lavfrekvente infralydbølger, omregnet 1,135 Hertz, som når de svarer til eller nærmer seg det rammede objekts egen resonnans har drastisk ødeleggende virkninger. Franske oppfinnere utnyttet prinsippet i en «akustisk laserkanon», som under forsøk i 1963 fikk hus 50 km borte til å falle sammen).

Med projeksjon av Rohini-lystråler gjøres objekter foran flyet synlige. Ett instrument avlytter fiendens samtaler, med et annet fås fjernsynsbilder av det som skjer i motpartens fly.

Dreies nøkkelen på flyets forende, vil Desham-patiyantra (et instrument) vise retningen en fiendtlig maskin nærmer seg fra. Når det flagglignende instrument (en billedskjerm?) viser rødt, skal piloten føre maskinen til lavere høyde, ser han gunstige farver, skal han legge merke til deres betydning og styre flyet i gunstig retning.

Visvakiyadarpana (fjernsynsspeilet) skal være anbrakt på en dreiesokkel i nærheten av piloten, slik at denne hele tiden kan iakttå hva som skjer i luftrommet.»

Om den jet- eller rakettdrevne flytype Sundar Vimana står det at den flyr med en fart av 400 Yojanas. Det tilsvarer enten drøyt 3.000 eller 6.130 km/t, fordi Yojana betegner to forskjellige mål. Særlig den høyeste hastighet krever at skroget eller dets overflate består av materialer som er motstandsdyktige mot friksjonsvarmen som følger av den betydelige luftmotstand ved de hastigheter. Det indiske skrift har et helt kapittel om metaller, som har den nødvendige motstandsdyktighet og samtidig er lette – f.eks.: «Det finnes tre slags metaller ... til sammen gir de 16 slags varmeabsorberende metaller (legeringer) anvendelige til fremstilling av fly.»

I boken finnes overraskende detaljerte opplysninger om fremdriftsmetodene. Noen motorer var muligens basert på reaksjonsprinsippet, det nevnes fem «gassmotorer» og «firedelte oppvarmere», en annen maskin hadde fire store og fire små propeller til henholdsvis oppdrift og stabilisering (helikopter?), en tredje kun én propell anbrakt foran, som på vår tids fly.

Det omtales et «solspeil» og en «solvarme-

«Hvis det finnes liv der ute, håper jeg virkelig det ikke er liv slik vi kjenner det.»
(— Wall Street Journal)

absorberer», noe som tyder på at solstrålene via et hulspeil ble rettet mot kvikksølv, som avgav damp og drev en elproduserende turbogenerator. Etter fortetning i en kjøler sto kvikksølvet til rådighet for ny oppvarming (metoden er avprøvet i amerikanske romskipsmodeller). Såkalte «solkrystaller» kan ha vært det vi kaller solceller. En flytype var forsynt med fem av dem, en annen hadde solkrySTALLENE anbrakt i spissen av et mastlignende rør som raget opp over maskinen. Aggregatet var 2,13 meter i omfang og 61 cm høyt og bredt.

Flere sider i boken handler om pilotenes ernæring underveis. «Såfremt de foreskrevne næringsmidler til anvendelse under flyvningen ikke står til disposisjon, fremstilles ekstrakten av grunnbestanddelene, eller næringskuler fremstillet av disse, som alle skal være om bord for å bli fortært av pilotene, når de flyr.» Kan det være ment annet enn en slags nærings- eller vitaminpiller til astronauter?

Hvis det ligger realiteter bak disse overleveringene, må vårt nåværende bilde av kulturhistoriens forløp totalt revideres. Men det lyder unektelig som noe av et paradoks at det gamle Indias vitenskap og teknikk var så avansert og hadde den nødvendige know-how, idet det ellers ikke foreligger historisk dokumentasjon for en slik utvikling, som i alle fall må ha tatt noen århundrer.

Kanskje gir innledningen til Vaimanik Prakaran en forklaring. Her fortelles det at Shiva (en av de tre store indiske guder) en gang kom til Jorden og underviste vismenn og seere i alle vitenskaper

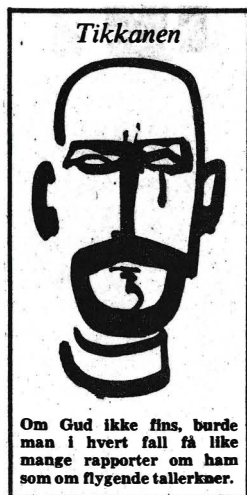

samt i kunsten å bygge fly, slik at de kunne besøke «det guddommelige vesen». Dette vesen og Shiva kan ha vært representanter for utenomjordske sivilisasjoner. I tallrike folks mytologi verden over, berettes om slike besøk fra rommet. De fant sted omtrent fra eldre steinalder og langt inn i historisk oldtid.

Andre indiske skrifter hevder at guden *Indra* hadde et fly som han hadde brukt til å ødelegge fiendtlige «demoners» støttepunkter. Det understrekes gang på gang at både fly og våpen ble konstruert av «gudenes arkitekter» (ingeniører?). Men meget få mennesker fikk kjennskap til flyenes oppbygning og manøvrering, og til betjening av supervåpnene. I *Mahabharata* flyr helten *Arjuna* til *Indras* planet og får der en femårig utdanning før *Indra* beordrer ham tilbake. *Kong Vasu* allierer seg med *Indra* og får som belønning en stor *Vimana* (et fly).

Også i Bibelen finnes beretninger om gjestebe- søk fra andre verdener. *NASA*-ingeniøren *Josef F. Blumrich* analyserte den mysteriøse innledning til *Ezekiels Bok* og kom til det resultat at profeten (som levde i det 6. århundre før Kristus) med nesten fotografisk hukommelse skildrer et romskips landing og sitt møte med dets kommandant. Han var vitne til reparasjon av reaktorkjøleren med hjelp fra jordpersonale og et annet romskip.

Engelskmannen *K. G. Temple* konstaterte at de afrikanske *Dogron-negres Sirius-mytologi* har astronomisk riktige data, som det selv med moderne hjelpemidler er vanskelig å innhente, og de

har beretninger om intelligensvesener som kom til Jorden i romskip.

Beretninger om slike besøk ble overlevert muntlig fra generasjon til generasjon, og først opptegnet århundrer eller årtusener senere. Dette er de tallrike myter og sagn om utenomjordske vesener, som med langvarig virkning grep inn i og fremskyndte menneskehetens kulturelle utvikling. ■

TOLERANSE OG FORSTÅELSE

Redaktørassistent Lars Dannevig's foredrag på Nordisk Spiritualistunions konferanse i Finland i sommer

Kjære venner!

Da jeg for bortimot 1/2 år siden fikk anmodning om å holde et foredrag om toleranse og forståelse for Spiritualistunionen her i Helsingfors, syntes jeg det bød på en fin utfordring for meg, og dessuten hadde jeg jo rimelig tid til rådighet. Men etterhvert som tiden gikk, og papirkurven ble fullere, begynte jeg å ane hva jeg hadde gitt meg inn på. Månedene gikk utrolig fort, og her står jeg foran dere med skjelvende hjerte.

Mens jeg arbeidet med dette, gikk det plutselig opp for meg: at skulle jeg kunne snakke om toleranse og forståelse til andre mennesker, så

måtte jeg være det selv.

Jeg ba til Gud om at jeg måtte bli prøvet, for evt. å demonstrere min toleranse og forståelse, men da prøven kom, besto jeg ikke prøven. Dette førte til en indre kval med tanker om å gi opp det hele, men så skjedde altså ikke, og her står jeg.

For å få en klarhet i hva jeg egentlig skulle snakke om, hentet jeg frem mitt leksikon og slo opp på toleranse. Der sto: **Tålsumhet, fordragelighet**, noe som ikke sa meg så meget, men der var også en teknisk tolking av ordet, som fant

mitt hjerte: **Tillatt unøyaktighet.** Dette kunne oversettes slik: Å tillate eller godta at andre mennesker ikke er så fullkomne, som jeg ønsker at de skal være.

Og da kom jeg frem til en slags hovedsats for toleranse og forståelse: «*Vær selv først og fremst forståelsesfull og tolerant overfor andre.*»

Dette var jo greit, men hvorledes skal det gå til at jeg kan være forståelsesfull og tolerant selv? Hvem kan jeg lære dette fra – i og med at denne hovedsats egentlig må gjelde for alle andre også. Finnes der noen læremester tilgjengelig, som kan lære meg og alle andre om hvorledes vi skal lære forståelse og toleranse på en for oss forståelig måte?

Heldigvis så har vi det!

Ta frem «*Det Nye Testamente*» og les hvorledes Jesus Kristus praktiserte forståelse og toleranse gjennom sitt eget livs historie og gjennom sine taler og liknelser.

Alt som fremkommer gjennom denne vår lesning, viser at Jesu Kristi bestrebelser gikk ut på å lære oss å leve med forståelse og toleranse overfor alle mennesker, dyr og planter; for til slutt å oppnå en tilstand av en **absolutt kjærlighetsbevissthet** overfor alle skapte ting og overfor Gud, som i egentlig forstand **Er** disse skapte ting.

Og dette forstår jeg slik, at bevisstheten gjennomgår en slags sirkelformet spiral – fra ubevissthet i Gud til full kjærlighetsbevissthet i Gud. Altså, som en slags slange, som biter seg selv i halen.

Men – hvorledes går det, når vi ikke følger Jesus Kristus og den vei han beskriver?

Den danske profet Martinus har laget et symbol, som han har kalt «*Intoleranse*.» Dette symbol viser Guds Kjærlighetskraft som et korsformet strålesenter, som sender sine stråler ut i alle retninger, også mot jorden.

Men mellom Jorden og Guds kjærlighetsstråler er der en skjerm, som dannes av jordboernes intoleranse. Denne skjerm forhindrer Guds lys i å trenge inn i Jordens sone, slik at der råder et mørke rundt planeten. Og i dette mørke, der Guds lys ikke slipper til – oppstår der krig og ulykker, som setter planeten i brann.

Martinus sier i Livets Bog bind 1: «*Ved intoleranse forstår man utløsningen av et vesens indig-*

nasjon eller hat mot et annet vesen, fordi dette fremtrer med en annen oppfatning, med et annet livssyn, med andre idealer, og dermed en annen handlemåte enn en selv. Og, når denne indignasjon igjen kommer til utløsning, skyldes det i en stor utstrekning illusjon hos dens opphav, som selv ikke oppfatter denne uvilje og derav følgende handlemåte som intoleranse, men derimot som uttrykk for en berettiget vrede eller harme, ja likefrem Hellig, - og dermed fremtredende som rettferdig.»

Denne skjerm mot de Guddommelige stråler, kaller Martinus for intelligens og følelse, som ikke er i balanse, hverken med seg selv eller andre energiformer. De mennesker, som lever i en slik ubalanse, kan ikke lastes for at de ikke utviser forståelse og toleranse overfor sine medmennesker. Det er først etter at man har gjennomlevet intoleransens smertelige erfaringer, at man kan stilles til ansvar.

Nu har jeg nevnt at man må **være** tolerant overfor andre, og at slik toleranse kan læres ved å studere Det Nye Testamente. Jeg har også fortalt om hvorledes det går, når man ikke viser forståelse og toleranse, med Martinus' symbol som eksempel.

Vi, som er blitt oppmerksom på at forståelse og toleranse er en nødvendighet for fortsatt vekst mot åndelig frigjøring, hvorledes reagerer vi på alt i vår samtid, som pirrer vår dømmesyn og intoleranse? Det skjer jo rundt oss en masse ting hver eneste dag, som prøver vår modenhet på dette område.

Jeg kan i den anledning nevne det som skjer i nasjonal- og internasjonal politikk, internasjonal kapprusting, atombombetrusler, ungdommens hang til rusdrikker og narkotika, de mangfoldige gisseldramaer – fly- og togkapringer, den begynnende hets mot alt som heter fremmedarbeidere, det stadig stigende antall tyverier og bankran, og at eldre mennesker ikke kan leve i fred eller gå uantastet på gatene.

Slikt skjer hver dag, og hver gang må du ta stilling til det som skjer. Det er sannelig ikke lett å utvise forståelse og toleranse, når du står overfor slike utfordringer. Og hva **er** forståelse og toleranse i slike saker?

Skal du tolerere alt ettersom det kommer, sende kjærlige tanker til de impliserte, og ellers vente på at en ny tid skal dukke opp og fjerne

alle onde tankeklimaer – eller skal du aktivt skrike opp om dine motforestillinger, og derved søke å bygge opp en allmen opinion for eller imot angjeldende sak?

Det er sannelig ikke lett å velge, fordi det som foregår, mere og mere griper inn i din egen langsomt våknende bevissthet.

Jeg tror at forståelse og toleranse i slike tilfeller utgår fra deg, dersom du klarer å vurdere saken inne i deg, sammen med Gud. Da kan den rette forståelsen og den riktige måte å reagere på komme til deg, som i et glimt! I det hele tatt bør enhver, som begynner å få en teft av at forståelse og toleranse er fundamentalt for den fremtidige sameksistens på Jorden, søke å få kontakt med den Guddommelige Gnist, som finnes inne i alle mennesker, rike og fattige, gode og onde, i kristne og i fremmede religioner.

Denne Gnist av Gud kan nås ved forskjellige øvelser, som bønn, meditasjon eller kontemplasjon.

Det man på denne måte etterhvert får rede på, er glimt av Sannheten, som erkjennelse.

Hva er så Sannhet? Jesus sier at Sannheten er Gud, og at hvert menneske eier så meget av Sannheten, som han er bevisst i Gud.

Jeg har lyst til å illustrere dette. La oss anta at Sannheten er en klode med et tett skylag omkring. Vi kan betrakte denne klode utenfra. I den første tid ser vi kun toppen av skyene – og tror dette er Sannheten. Men etterhvert øver vi våre øyne opp, og oppdager sprekker i skylaget, og kan derved se kloden under – som representerer den virkelige Sannhet. Dette inspirerer oss til å oppøve våre øyne – finne opp instrumenter, som gjør at vi til dels også kan se gjennom skylaget, og derved få mere og mere av Sannheten frem i vår bevissthet. Men den fulle og hele Sannhet – som er Gud – kan vi aldri klare å observere; for kloden er rund, og vi kan maksimalt bare se den ene siden.

Den observerende menneskehet er kanskje plassert rundt omkring på mange observasjonsposter ved Sannhetens klode, og bevisstgjør Sannheten – hver og en fra sin spesielle observasjonspost. Når så mennesker møtes, belærer man annerledes tenkende og observerende bevisstheter om Sannheten, som den oppfattes der og der. Og så har vi det gående! «Det er ikke

slik vi oppfatter Sannheten – dere lyver –!» Så blir det krig mellom menneskene – hellige kriger – for å banke inn i motparten at den Sannhet vi ser, er den eneste rette.

Fordi menneskene enda har denne misjonerende trang innebygget, oppstår der interesse-motsetninger og stridigheter overalt på Jorden. Alle vil presse sin måte å se Sannheten på, på sin neste –!

Derfor er det viktig at mennesker, som forstår og føler at Sannheten ikke er endelig, at disse mennesker slår seg sammen og forsøker å spre denne tanke ut blant menneskene under navnet: Forståelse og toleranse. Erkenn selv at din forståelse av de evige Sannheter er begrenset – og møt mennesker med andre meninger og oppfatninger med en godkjenning av at slik kan det være – selv om jeg ikke selv forstår det.

Elsk din Neste, som forteller deg dette, og begrunn i din indre verden det du har fått høre, så vil din erkjennelse etter hvert spire og gro med vakre blomster i mange kulører! ■

Tikkanen:

Men hva sier Gud hvis vi skaper en bedre verden enn hans?

Hva er the Summit Lighthouse?

Else Merete Thyness, som holdt foredrag for oss i oktober, har skrevet nedenstående artikkel om sin bevegelse.

Jeg heter Merete, og er en student av **de Oppadstegne Mestre**. Helt fra jeg var 16 år har jeg vært interessert i læren om karma og reinkarnasjon, og etterhvert som jeg ble eldre forsto jeg at det var en årsak til at jeg levde her på jorden. Jeg måtte lære gjennom erfaring og på den måten finne veien hjem. Nirvana var ikke bare et uttrykk eller en drøm, det var en realitet jeg ville skulle styre den kursen jeg tok.

Samtidig som tankene formet seg og jeg begynte å få en klarhet i hva jeg ville med livet mitt, prøvde jeg forskjellige spirituelle ting. Men selv om mye virket flott i begynnelsen, endte jeg alltid opp med følelsen av at «Nei, det var ikke det riktige denne gangen heller».

For ca. ett år siden kom jeg i kontakt med Summit Lighthouse. For meg betydde det overgangen fra en intens søken til en klar følelse av å ha funnet et samfunn og en livsform som både praktisk og spirituelt var det jeg lette etter.

The Summit Lighthouse ble grunnlagt i 1958 i Washington DC av **den Oppadstegne Mester El Morya**. Dets formål er å publisere **Mestrenes** lære så den kan nå og hjelpe flest mulig. Helt fra begynnelsen har **the Summit Lighthouse** vært opp-tatt av utviklingen av det spirituelle potensial som finnes i alle mennesker, og hvordan den enkelte kan hjelpes i å utfolde sin karakter, sine idealer og sin forståelse av de kosmiske lover. Læren som blir utgitt, peker på sannheten hvor

den enn blir funnet, og er tilgjengelig for alle uten hensyn til utdannelsesmessig eller religiøs bakgrunn. Livet selv er den største lærer av alle. Hvis vi har tillit til vår egen følsomhet overfor sannhet og realitet, vil det hjelpe oss til å få en forståelse av oss selv, og til å frigi bevissheten fra det kaos som prøver å ødelegge vår tilværelse.

Som jeg ser det, reiser **the Summit Lighthouse** seg som et spirituelt tårn midt i verdens forvirring, til stor glede for mange. Dets autoritet er nedarvet fra **det Store Hvite Broderskap**, en orden som består av **de Oppadstegne Mestre** og deres lærlinger. **The Summit Lighthouse** støtter fullt ut din rett til selv å velge hvilken vei du vil ta til «toppen» av tilværelsen. Dets hensikt er, som tidligere nevnt, å gi menneskene en kjennskap til de kosmiske lover som kan lede dem til frihet og selvbeherskelse, til sjelens gjenforening med **Gud, Nirvana**.

Mestrene selv er i virkeligheten våre eldre brødre og søstre, som er gått foran oss på veien. De har vunnet sin egen frihet, og nå er det deres brennende ønske at vi også skal vinne vår. De står frem, som vi går fra fiskenes til vannmannens tidsalder, og forteller oss at **Kristus** er allerede kommet, – i oss alle. Det vi må gjøre er å finne veien til vår egen **Kristus-bevissthet**.

Som en disippel av **det Store Hvite Broderskap** blir du blant annet instruert i den tapte kunst å gi påkallinger. Viten-skapen om **det Talte Ord** er enkel og vakker. Du bruker halschakraet idet du gir mantraer med den visjonen å forsterke det gode, både på jorden og i den

enkeltes verden. Du utvider bevisstheten og blir ført nærmere **Livets Flamme**.

På oldtidens tempel sto skrevet «*Menneske, kjenn deg selv*», en allmen utfordring til oss alle. I virkeligheten er vi fasetter i **Guds** stadige utviklende bevissthet, og det vi trenger er nøkkelen som frigjør energien, intelligensen og motivasjonen til vårt egentlige **Jeg**, nøkkelen som vil føre til vår egen selvbeherskelse.

Meditasjonsteknikken du lærer gjennom **the Summit Lighthouse** er meget virkningsfull. Du lærer blant annet å gi mantraer til **den Fiolette Flamme**. Dette syvende aspekt av **den Hellige Ånd** forbrenner karma og hjelper deg på den måten å betale den gjeld du har til livet. Mantraene virker samtidig som en bro fra ditt eget hjerte over til **Kosmos**, og

før en har forsøkt, er det umulig å forstå hvor meget lys en kan trekke ned og manifestere på det fysiske plan.

Elizabeth Clare Prophet er midtpunktet for **the Summit Lighthouse**, og et bindeledd mellom **Mestrene** og deres disipler. Hun gir sitt liv i uselvvisk tjeneste for å veilede mennesker som hører en kallelse om å gå veien, og er et gledelig eksempel på en som selv har gjort det. Løsenet er glede og kjærlighet. Livet er meningsløst når man ikke tror på noe, og det er en gave når man vet hvorfor og hvordan. ★

Hvis noen har spørsmål og kommentarer, må de gjerne ringe eller skrive til oss. Adressene er: Else Merete Thyness, Nordveien 24, 1342 Jar, tlf 17 71 37 eller Geir Salter, Bærumsveien 138, 1342 Jar.

Vårt medlem Sigurd Rønning har oversatt artikler og innsendt annet stoff til PSI-bladet, noe som bl.a. er kommet til uttrykk i dette nummer annensteds. Til takk for dette er han stillet til rådighet gratis annonseplass for et tema han brenner for. Kanskje en slik belønning er det som skal til for at også **du** sender bidrag til bladet? I så fall: *Send inn!*

Folkeaksjonen Framtiden i våre hender.

Folkeaksjonen Framtiden i våre hender er en organisasjon som arbeider for bl.a. mellomfolkelig solidaritet, ny livsstil og et mer menneskelig samfunn. Den er opptatt av spørsmål som u-hjelp, u-landsproblematikk, en rettferdigere fordeling av verdens ressurser, nedrustningsspørsmål, miljøvernsspørsmål, rasisme, nullvekst-problematikk, biodynamisk jordbruk etc. Den ønsker at vi i den rike verden skal skjære ned på vårt materielle forbruk og pengeforbruk i det store og hele, slik at de midler som da frigjøres kommer den fattige verden til gode.

Framtiden i våre hender har en rekke interessante trykksaker om disse og andre spørsmål (mange av dem er gratis), og utgir magasinet *Folkevett* som utkommer 10 ganger i året. Materiell-liste kan bestilles. Skriv etter denne og FIVH's presentasjonsavis for nærmere opplysninger. Kanskje du vil finne det verdt å bli medlem!

Adressen er: *Framtiden i våre hender*, Informasjonssenteret, Torggaten 35, Oslo 1.

Mer om ATLANTIS

*Av Red. på bakgrunn av artikkel i
Ukeadressa nr. 29/79.*

Den store filosof Platon (427-347 f.Kr.) skrev blant sine mange verker to dialoger ved navn «Timaios» og «Kritias». I dem lar han to menn som nettopp heter Timaios og Kritias samtale om bl.a. det forsvundne rike Atlantis.

Ingen vet om Platons fortelling virkelig stammer fra datidens berømte historiker Solon, eller om det er fri diktning som Platon fant på for å støtte sine politiske teorier, som han siden utviklet bl.a. i sitt berømte verk «Staten».

I alle fall slutter historien når den er på det mest spennende, ergerlig nok. Men sammen med annet materiale har Platons beretning gitt støtet til en rekke spekulasjoner omkring Atlantis' eksistens og beliggenhet, se f.eks. PSI-bladet nr. 1/81.

Oså til Platons fortelling:

«Min farfars far kjente Athens store filosof Solon (ca. 640-559 f. Kr.), han som laget lovene for Athen. Da jeg var ti år gammel, fortalte min far meg noe merkelig han hadde hørt av Solon.

Solon reiste en god del. Under et besøk i Egypt snakket han med noen prester i byen Sais i Nildeltaet. De kom inn på oldtidshistorie, og Solon fortalte om sitt hjemlands guder, som en gang hadde druknet jorden i en syndflod som var så forferdelig at bare to mennesker overlevde.

De egyptiske prestene syntes det den vise Solon fortalte, lød nokså naivt. En av dem sa:

Dere grekere er bare barn. Dere har ingen riktig gammel tradisjon. Deres sivilisasjoner er blitt ødelagt av brann og oversvømmelse, ikke av sinte guders hev.

Her i Egypt, derimot, har vi gjennom 8000 år kunnet beskytte både mennesker og fortidsminnesmerker i våre solide templer. Derfor har vi ikke trengt å lære oss skrivekunsten fra nytt av igjen, som andre land har vært nødt til å gjøre. Vi har bevart alt og glemmer ikke.

Ifølge urgamle innskrifter på våre tempelsøyler her i Sais tilintetgjorde deres forfedre for 9000 år siden en kolossal krigsmakt som full av overmot rykket frem mot Europa og Asia. Den kom fra 12 øyer i Atlanterhavet, som en den gang fremdeles kunne seile på. Øyene lå rett utenfor det sundet som dere kaller Herakles støtter (Gibraltar).

Hovedøya var større enn Marokko, Algerie, Tunis og

Tyrkia til sammen.

Landet hadde tilfalt havguden, som dere kaller Poseidon, den gang gudene delte jorden mellom seg. Han gjorde det til et hjem for sine ti sønner, som alle var tvillinger. Disse sønnene hadde han fått med sin jordiske hustru Kleitos.

Den eldste sønnen fikk et navn som betyr «å holde oppe». Oversatt til gresk blir det Atlas. Han gav navn til landet, Atlantis, og havet omkring, Atlanterhavet.

Atlas ble konge og bodde i et slott som lå på en høyde i hovedstaden. Han fikk en tiendedel av hele landet. Hans ni brødre ble fyrster og fikk også hver sin tiendedel. Titlene og slottene gikk i arv, og brødrene lovet dyrt og hellig at de aldri skulle kjempe mot hverandre, men i stedet alltid hjelpe hverandre.

Hovedstaden lå på en slette, 49 ganger 32 mil. I sør grenset den til havet, i nord ble den beskyttet av høye fjell.

Kongene overgikk hverandre i å gjøre sine slott stor-slagne. Gjennom generasjoners erobringstokter ble de stadig rikere.

De begynte ved havet. Derfra gravde de en kanal frem til den ytterste vollgraven. Kanalen var 8200 meter lang, 90 meter bred og 35 meter dyp. Dit inn kunne selv de største fartøyer gå.

Utenfor vollgraven gikk en høy mur med brede porter, og nedenfor den stakk det brygger ut i havet. På bryggene var det tårn og portaler, som var kunstferdig utført i hvit, rød og sort stein. Steinen fantes på stedet. De store fordypningene i steinbruddene ble brukt til skipsverft.

Vollgraven var 492 meter bred. Det samme var jord-beltet som lå innenfor. Der var det som regel fullt av båter og liv og røre dag og natt.

Videre var det en 328 meter bred vollgrav og en like bred jordvoll. Til slutt kom en 164 meter bred vollgrav rundt selve hovedøya, der kongeslottet lå på en høyde i midten.

Vollene hadde steinmurer, som var kledd med kopper, tinn og messing.

Hovedøya var sammen med vollgraven omgitt av en messingbeslått mur med en 30 meter bred brygge.

Det var stadig trafikk mellom havet og hovedøya: Store fartøyer seilte mellom portene i vollen, og det var stor ferdsel av mennesker, dyr og kjøretøyer på broer mellom vollene. Innbyggerne bodde i fargeglade stein-

hus.

Disse broene var så høye at alle fartøyer uten videre kunne passere under dem.

Innenfor den siste muren lå en borg, og i sentrum av den reiste templet seg ved siden av kongeslottet. Templet var viet Kleitos og Poseidon og var 164 meter langt og 90 meter bredt.

Der templet nå stod, var de ti første fyrstene blitt unnfanget og født. Det var derfor blitt bygd en mur av messing rundt helligdommen. Vanlige mennesker slapp aldri inn dit.

I templet ofret en hvert år ti førstefødte barn til fyrstene.

Templet var utvendig kledd med sølv, bortsett fra spirene: de var av pure gull.

Innvendig var taket kledd med elfenben forsiret med gull, sølv og messing. Selv murene, pilarene og gulvet var av messing.

Der inne stod mengder av gullstatuer, og den største av dem alle forestilte Poseidon som kjørte sin vogn dradd av seks vingehester. Skulpturen nådde helt opp til templetaket.

Rundt Poseidon stod bl.a. 100 skulpturer, som forestilte hans vann-nyfmer. Hver av dem red på en delfin.

Utenfor templet var det statuer i gull av alle herskere med fruier som landet hadde hatt fra begynnelsen av. Dessuten var det fullt av tempelgaver fra fyrster og privatpersoner.

Hovedøya fikk vann ikke bare fra vollgraver og kanaler, men også fra en kilde med varmt og kaldt vann. Ved denne kilden lå storslagne hager og praktfulle bygninger. Det var også innendørs og utendørs bad for kongen, kvinner, vanlige mennesker og dyr.

Avløpsvannet ble ført til Poseidons hellige lund, der jordsmonnet var så utmerket at det vokste alle slags trær og blomster.

På hovedøya var det forskjellige idrettsanlegg, bl.a. en 175 meter bred kappløpsbane. Den strakte seg rundt hele den innerste kanalen.

Rundt den store sletten som hovedstaden var bygget på, gikk det en kanal, 164 mil lang, 30 meter dyp og 164 meter bred. Den samlet alt vannet som rant ned fra fjellene og førte det fra to steder ned mot byen og ut i havet.

Over sletten gikk 35 meter brede kanaler på hver 16. kilometer i retning av havet. De ble krysset av andre kanaler. Fartøyer seilte mellom byene og den store kanalens armer og havet. Der fløt det tømmerstokker fra skogavvirkningen i fjellene i nord.

Kanalerne ble brukt til kunstig vanning, slik at innbyggerne i Atlantis fikk to avlinger i året. Det vokste kokos og andre sydfruktar på øya, og mange elefanter beitet i skogene.

Landets dyrkbare jord var delt opp i 60 000 jordlapper, hver på 26 896 kvadratmeter. Til sammen ble det godt og vel 16 137 kvadratkilometer dyrket mark. Hver bonde hadde plikt til å bistå kongen med en sjettedels stridsvogn, to hester med ryttere, ett tospann uten sete, men med bevæpnede krigere og en kusk, to tungt bevæpnede fotsoldater, to bueskyttere, fem slyngekastere, tre lett

bevæpnede steinkastere og fire sjømenn til krigsflåten.

Hver av de andre ni fyrstene hadde en anselig hær.

Hvert femte og sjette år vekselvis holdt de ti herskerne et toppmøte i havgudens tempel. De ofret til guden og sverget at de ville respektere de lovene som ble vedtatt og som ble risset inn i messingpilarer.

Fyrstene var allmektige dommere. Men for å kunne dømme rett måtte de først gå til Poseidons hellige lund og fange en av de tyrene som gikk løse omkring der. De ti fyrstene bad en bønn om at de skulle lykkes i å fange den tyren som behaget Poseidon best. Så gikk de inn til tyrene, uten jernvåpen, men utstyrt med klubber og tau. Den tyren som de i fellesskap klarte å fange, ble ført bort til messingpilaren i havgudens tempel. De heiste tyren opp til toppen og slaktet dyret etter strengt rituelt mønster.

Blodet rant ned over lovteksten som var risset inn i messingpilaren. Når ofringen var fullført og alle dyrets lemmer var viet til havguden, blandet alle fyrstene vin i et beger, som de så helte en dråpe blod fra tyren i. Det som ble til overs av den slaktede og brente tyren, ble brukt til å rense pilaren. Restene ble så samlet og brent.

Hver av fyrstene hadde et gyllent beger. Med begerene øste de vin fra det store begeret og ofret innholdet i flammene. De avla ed på at de skulle dømme i samsvar med lovene som stod risset inn i messingpilaren og straffe dem som brøt lovene.

Derefter spiste fyrstene et måltid og gikk over til å behandle hverdagslige saker. Men når det var blitt mørkt ute og offerilden var i ferd med å dø ut, kledde hver av dem seg i vakre, mørkeblå drakter og satte seg ved lørne fra bålet. Alt lys rundt templet ble slokket. I nattemørket begynte fyrstene å dømme mennesker som hadde gjort seg skyldige i store forbrytelser.

Om en av fyrstene var blitt anklaget av noen for en forbrytelse, kunne han selv dømmes. Men ingen av de ti kunne dømmes til døden hvis ikke halvparten av de øvrige var enig i det.

Når dagen grydde, ble dommene skrevet ned på en gulltavle. Både tavlen og de blå draktene ble gitt templet som offergave.

I generasjon etter generasjon levde den guddommelige natur i Atlantis-boerne. De var milde, vise, måteholdne og tapre. De adlød lovene og var trofaste mot den gud de stammet fra.

Men den menneskelige natur fikk litt etter litt overtaket og fortrengte det gudgitte. Rikdom ble hovedinteressen, og dermed begynte alt å gå skjevt. Moralen og ansvarsfølelsen ble uthult.

Med sin kjempestore krigsmakt hadde Atlantis tidligere erobret Middelhavslanene helt til Italia og Egypt og hadde fått fastfeste der.

Moralsk svekket som de nå var blitt, forsøkte Atlantis-boerne å øke sine besittelser ytterligere. Men før år 9000 ble de slått tilbake av grekerne og egypterne, samtidig som forfallet hjemme fortsatte.

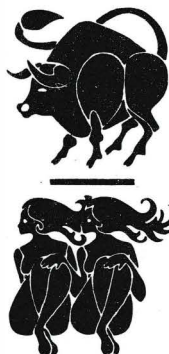
Til slutt, for omkring 8000 år siden, sammenkalte den øverste guden, Zevs, alle sine kolleger til et krisemøte i verdens sentrum. Der hadde de oversikt over hele universet.»

Så langt Platons fortelling. Til støtte for denne kan man muligens ta teorien om kontinentaldrift. Denne teorien, som i dag er vitenskapelig anerkjent, går ut på at alle verdens kontinenter, som flyter som tynne, størknede flak oppå en sjø av lava, i forhistorisk tid hang sammen i ett flak. Siden løste dette seg opp i mindre flak – kontinenter – som drev fra hverandre og danner landjorden slik vi kjenner den i dag.

Og jordens kontinenter passer virkelig inn i hverandre som biter i et puslespill, på en helt forbløffende måte.

Men der hvor Sør-Amerika og Afrika forener seg i nord, mangler det en stor bit. Dette kan være det forsvundne Atlantis!! ■

Notat om noen eksperimenter med Uri Geller

av William Edward Cox

Oversettelse: Sigurd Rønning

Artikkelen har tidligere stått i Journal of Parapsychology, nr. 12/1974. Den var da basert på et resymé levert den 22.8.74 på Parapsychological Association Convention på St. John's University, Jamaica, New York.

Forfatteren har studert både psykisk forskning og tryllekunst i 40 år og har organisert en komité innen Society of American Magicians for å bringe større anseelse til kunnskapene og meningene om misbruk av ESP i tryllekunstnerunderholdningen. Det foreligger trykt materiale om dette i Parapsychology Review nr. 3/1974.

Den brukte betegnelse «PK» betyr psykokinese, som er evne til å bevege fysiske gjenstander ved psykisk kraft (også kalt telekinese).

«Påstandene om statisk PK fra hr. Uri Geller, en israeler som nå bor i USA, har tiltrukket seg adskillig oppmerksomhet. I dette resyméet ønsker jeg å supplere de funn som ble rapportert for ett år siden av Stanford Research Institute» (forfatteren sikter til Russel Targ & Harold Puthoff: «ESP Experiments with Uri Geller» i «Research in Parapsychology, 1973», utgitt av The Scarecrow Press, Inc., i 1974). «Deres mest signifikante resultater var i ESP-eksperimenter, eftersom bare en liten del av tester for statisk PK ved Stanford var rapportert å ha blitt utført under tilfredsstillende kontrollforhold.

Jeg hadde anledning til å oppholde meg en time alene med Uri Geller i hans dagligstue den 24. april dette året. Mitt håp var å bevitne

statisk PK under hva som kunne betraktes som adekvate sikkerhetsforanstaltninger. Etersom jeg selv var tryllekunstner, noe som var ukjent for Geller, ønsket jeg også å tillate anledning til tricks i påvente av at Geller hadde til hensikt å benytte seg av slike midler.

Tre tester med hans statiske PK ble gjort, og for disse hadde jeg skaffet meg to nøkler av spesielle typer og hadde arrangert en indre obstruksjon i mitt lommeur.

Til den første testen brukte vi en flat stålnøkkel av bankbokstypen, utagget og altfor hard til å kunne bøyes for hånd. Jeg lot med vilje Geller få ta på den, hvorpå han spurte om jeg ikke hadde en vanlig nøkkel i stedet. Jeg sa «Nei,» og han svarte «Vel, jeg vil prøve å gjøre noe

med denne.» Han la nøkkelen min på et kaffebord av glass foran sofaen som han satt på, og vi la begge merke til at den lå absolutt flatt på glasset. Jeg hadde plassert meg på den ene siden av kaffebordet. Jeg plasserte min høyre pekefinger lett på den største enden av nøkkelen, og Geller strøk lett på den gjenværende delen med sin høyre pekefinger. Nøkkelen begynte å bøye seg langsomt på et punkt rett overfor fingeren min, og stoppet ved litt over 6°. Ethvert trykk han måtte ha anvendt ville ha vært imot bøyeretningen. Jeg flyttet fingeren min og lot ham rugge den bøyede nøkkelen på glassbordet.

Jeg plasserte så et lite spill i håndflaten av min venstre hånd, og holdt det under bordplaten av glass, slik at jeg kunne ha en klar oversikt over undersiden av nøkkelen. Jeg vendte så nøkkelen til dens opprinnelige posisjon, og Geller strøk den igjen mens den gradvis bøyde seg til en total av 12¼°. Hans stryking var lett, eftersom den ikke fikk nøkkelen til å rugge under min pekefinger. Alt dette tok anslagsvis ett minutt. Nøkkelen var ca. 40 cm fra øynene mine, og likevel oppdaget jeg ingenting som kunne minne om tricksing.

En annen nøkkel ble på lignende vis bøyet senere. Denne var av den vanlige skjelettnøkkel-typen, laget av bløtere metall (sinklegering). Geller var blitt overrakt denne nøkkelen, som den første, men returnerte den til meg i en perfekt, rett tilstand etter bare en kort inspeksjon. Så la jeg den på bordet med min pekefinger presset mot den taggedede enden. Geller strøk bare 2½ cm av skaffet ved håndtakenden, og denne gang dukket det langsomt opp en bøyning på dette punkt, vel 2½ cm fra fingeren min. Nøkkelen fortsatte å bøye seg tydelig oppover inntil den nådde en 36° vinkel. Der var igjen ikke noe merkbart press oppover mot fingeren min, og tiden som gikk med var mindre enn ett minutt.

Metallurgisk undersøkelse er blitt utført med begge nøkler, samt med to «kontrollnøkler». Undersøkelsene avdekket ingen abnormaliteter, eftersom deformeringen på grunn av bøyningen var ubetydelig sammenlignet med de effekter metallet var blitt utsatt for under produksjonen.» (En mer detaljert rapport om den metallurgiske undersøkelsen kan fås fra forfatteren).

«Det siste eksperimentet involverte mitt Hamilton lommeur. Jeg hadde foreslått denne testen tidligere over telefon, idet jeg sa at jeg hadde tenkt å forandre på hastighetsregulatoren og at jeg ville utfordre ham til å rejustere den «slik at klokken ville gå igjen». (Jeg tenkte han ville sette mer pris på denne testen enn dem han vanligvis hadde utført med klokker hvis defekt enten var ukjent eller av en slik natur at det ikke var sikkert at det kunne hindre ham i å bruke normale midler for å få klokken til å gå for en begrenset tid.)

Dette uret har to lokk på baksiden, det innerste er ytterst vanskelig å åpne. Det hadde blitt spesielt preparert av meg før møtet, i en gullsmedforretning i hotellet hvor jeg bodde. Et stykke aluminiumsfolie, tilnærmelesvis 2½ cm langt og ½ cm bredt, var klippet fra et kandisomslag. Folien hadde vokset bakside. Jeg foldet dette på langs men lettere på skrå, slik at på den ene enden var folieoverflaten nesten 3 mm bred, og på den andre siden 1,5 mm. 1,5 mm-enden ble omhyggelig satt på plass på balansehjulbroen og under regulatorarmen, slik at den strakte seg 6 mm forbi armen. De gjenværende 2 cm ble bøyet bakover regulatorarmen, som var blitt satt på H (hurtig). Denne delen av strimmelen pekte mot stikken av klokken, og dannet nærmest et 7-tall mens den snurret seg rundt den tynne regulatorarmen. Bredden av folieoverflaten på denne enden (nesten 3 mm) tillot noe av voksen på undersiden å komme i kontakt med platen under. Ti minutter før mitt intervju presset jeg den kortere, 6 mm ende av strimmelen inn i ekene av balansehjulet slik at klokken stanset. Geller visste intet om innsettelsen av denne hindringen.

Da vi var klare til testen, rakte jeg klokken til Geller med lenken tatt av. Han uttrykte usikkerhet, holdt klokken til sitt øre, rystet den lett men ikke utilbørlig, holdt den klart innen min synsvidde, så lyttet han igjen og utbrøt: «Den tikker, den tikker!» Jeg bekreftet dette med atskillig glede, eftersom det var en «første» for oss begge.

I hans nærvær åpnet jeg straks begge lokkene med min tommelfingernegl (som jeg brakk i prosessen). Vi fant at regulatorarmen var blitt ført lettere over til S (sakte), til tross for det tette feste. Bevegelsen hadde dratt den kortere enden av folien med seg, opp og ut av balanse-

hjulet. De gjenværende 2 cm av folien var blitt skåret av og hadde beveget seg 90 ° mot klokken til en posisjon hvor denne avrevne enden var 13 mm lenger borte fra H-S-seksjonen enn da jeg hadde klargjort uret. Folien var faktisk lett fastklebet til platen til drivfjæren. Dette var på grunn av voksen på undersiden. Jeg løftet den med en kniv, for å observere graden av klebrighet. (Denne klebrighet reiser den mulighet at varme ble produsert under prosessen, noe som senere tester tenderte til å bekrefte.) Den dobbelte effekten i mitt ur var enda mer imponerende på meg enn fenomenet med nøklene. Regulatorarmen hadde beveget seg totalt 40 ° (den ekstreme grense), og Geller selv var synlig affisert ved nyheten av denne erfaringen.

Jeg har ikke lyktes i å oppdage noen bedrage-

rier i disse testene, og det har heller ikke andre tryllekunstnere jeg har konsultert. De enkle og iøynefallende bevegelsene i alle de tre statiske PK-effektene gjorde fraværet av en assistent-observatør mindre alvorlig enn hva det ellers ville vært. Av psykologiske årsaker hadde jeg unnlatt å kontakte en filmfotograf, og hadde faktisk avslått et tilbud fra en annen tryllekunstner om å bli med meg.

Min konklusjon nå er at økt forskning i Gellers evner er berettiget. Det er uheldig at han er mer interessert i underholdning og publisitet enn i forskning, noe som gjør hans tilfelle heller vanskelig. Det mest alvorlige tilleggsproblem, men ett som jeg håper også kan overkommes, er hans vane med generelt å foretrekke å holde i de objekter han påvirker.» □

ANNONSE

Ni tidligere liv

Steen Landsy, lederen av Kosmos Center i Danmark, har skrevet en bok som tør være nokså unik; den handler om hans 9 tidligere liv!

Steen Landsy er kjent for vår forening etter at han holdt foredrag for oss den 28.5.80 om sitt arbeid. Siden har han holdt flere kurs i åndelige emner for et 20-tall av våre medlemmer.

Forfatteren har clairvoyante evner, men er seg til vanlig ikke bevisst sine tidligere inkarnasjoner. Under en samtale med en annen person opplevet han plutselig å se et speilbilde av seg selv i den annens ansikt – flere utgaver av seg selv med stadig skiftende ansikter! Det varte bare et par sekunder, men etterpå snakket de opphisset i munnen på hverandre; de hadde begge sett det samme!

Siden fikk Landsy flere opplevelser av sine tidligere liv, og ble til sist i stand til å utgi en fremstilling av dem i bokform. Boken handler som nevnt om forfatterens 9 foregående liv, fra han før Kristi tid var primitiv jeger og voldsmann i Spania, til han studerte åndsvitenskap i Tyskland og England. Boken tar **ikke** sikte på å **dokumentere** forekomsten av tidligere liv, men gir en interessant og tankevekkende personlig fremstilling av en clairvoyants opplevelser i denne gate.

Boken er utgitt og kan bestilles av **Kosmos Center, Nørrebrogade 66 C, DK-2200 København N, Danmark, tlf. 095/45 1 35 83 33**. Boken er heftet, og koster N.kr. 59,-.

Manning og andre av Uri Gellers etterfølgere

Av PSI-medlem Sigurd Rønning.

Artikkelen har tidligere stått i Arbeiderbladet den 6.7.1981.

Det har vært ytret sterk tvil om Uri Geller har ekte psykokinetiske evner, evner til direkte mental innflytelse på det fysiske og materielle («ånd over materie»), men mange av de forskere som har utført kontrollforsøk med ham, tror på ham. Blant dem er Dr. A. R. G. Owen, direktør for New Horizons research Foundation i Toronto, Canada, Russell Targ og Dr. Harold Puthoff ved Stanford Research Institute i California og parapsykologen William Edward Cox ved Institute for Parapsychology i Durham, North Carolina, USA. Cox er også halvprofesjonell tryllekunstner, så han skulle ha gode forutsetninger for å avsløre forsøk på fusk.

Jeg vil henvise til artiklene «Han kontrollerte Uri Geller – og tror på ham» (NÅ nr. 5, 1978), «Uri Geller er ingen bløffmaker» (Vi Menn nr. 43, 1980) og «Note on some experiments with Uri Geller» av W.E. Cox (Journal of parapsychology nr. 12, 1974, adr. parapsychology Press, Box 6847, College Station, Durham, N.C. 27708, USA).

Mindre kjent er det kanskje at ikke så rent få andre later til å ha de samme evnene som Uri Geller. Jeg skal i det følgende presentere tre av dem:

1) *Jean-Pierre Girard*: Jean-Pierre Girard er en franskmann i begynnelsen av tredveårene som har forbløffet tekniske vitenskapsmenn. Han er i stand til å påvirke metaller bare ved å berøre dem, eller endatil på avstand, utelukkende ved konsentrasjon av sin tankekraft. I laboratoriet til professor Charles Crussard har han prestert å bøye 115 metallstykker ved paranormale krefter, og ingen har kunnet gripe ham i bedragerier.

Mest forbløffende var et eksperiment hvor Girard klarte å matinisere stål, – en teknisk prosess ved herding av stål som normalt foregår i spesialovner ved en temperatur på 1700–1800 varmegrader.

Girard er blant annet omtalt i det franske magasinet *Revue Metapsychique*, nr. 21–22, 1975 og nr. 23–24, 1976/77. Dette tidsskriftet utgis av det kjente Institut Metapsychique

International i Paris, adr. 1 Place Wagram, 75017 Paris.

2) *Matthew Manning*: Matthew Manning er en kjent engelsk sensitiv som i 1974 oppdaget at han hadde psykokinetiske evner. Etter å ha sett Uri Geller bøye en skje i britisk fjernsyn, forsøkte Manning seg med et lignende eksperiment. I løpet av en halv time hadde han tilegnet seg en tilsvarende evne som den Geller hadde demonstrert. Skjeer og spikere, nøkler og andre metallgjenstander begynte å bøye og vri seg ut av form når han rørte ved dem.

I juni samme år ble Matthew fløyet til Canada for å bli nøye undersøkt av et team av kjente vitenskapsmenn og akademikere. Det viste seg at han besto alle prøver med glans. «Jeg har sett Matthew Manning trosse kjente fysiske lover», konstaterte Dr. Owen under et intervju. Han er overbevist om at det ikke kunne ha forekommet noen form for fusk eller knep under forsøkene med Manning.

Blant de observatører som deltok i forsøkene var den kjente professor Brian Josephson, Nobelprisvinner i fysikk 1973. Noe av det som forbløffet ham mest, var å se hvordan Manning fikk en kompassnål til å bevege seg bare ved å føre hånden over kompasset i en avstand av seks tommer. Ikke minst forbausende var det at kompassnålen fortsatte sine uregelmessige svingninger også etter at Manning hadde tatt bort hånden.

Ifølge Dr. Owen ble kanskje de mest interessante resultatene oppnådd mens Manning satt og konfererte med en gruppe vitenskapsmenn. Han holdt da to nøkler i hånden, og i løpet av fem minutter bøyde de seg begge to, uten at han anvendte noen form for muskelkraft. Det måtte kraftige hammerslag til for å rette dem ut igjen.

Dr. Owen er tilbøyelig til å plassere den unge engelskmannen i samme klasse som Uri Geller. «Jeg har sett disse to bøye mer enn 200 metallgjenstander uten anvendelse av fysisk kraft», sier han. «Det må foretas flere eksperimenter, men jeg tror fullt og fast på at disse to menn har evner ut over det vanlige».

Høsten 1975 var Matthew Manning med på en rekke eksperimenter ved Universitetet i Amsterdam. Han ble blant annet plassert i et rom hvor en datamaskin var programmert til å vise serier av bilder og mønstre i hurtige glimt. Manning ble spurt om han kunne bryte det flakkende mønsteret som ble vist på lerretet. «Jeg syntes det de ville ha meg til å gjøre, bare var en barnslig lek, et forsøk på å latterliggjøre det hele», forklarer Manning. «Jeg hadde mest lyst til å slutte med forsøkene med en gang. Jeg var lei alt sammen.»

Mens disse tankene passerte gjennom hodet hans, var det en annen stor datamaskin et annet sted i bygningen som plutselig begynte å løpe løpsk. Teknikerne som undersøkte den, var ikke i stand til å finne noen feil. Men straks Manning var ferdig med sine forsøk for dagen, fungerte maskinen normalt igjen. Ingen kunne gi noen plausibel forklaring på dette fenomenet.

3) *Julie Knowles*: Den 18 år gamle engelske piken Julie Knowles har forbløffet vitenskapsmenn med sine eksperimenter i ren Uri Geller-

stil. Hun kan bøye skjeer og andre metallgjenstander akkurat som ham, og hun har demonstrert imponerende telepatiske evner. I et av forsøkene fikk hun full klaff da hun mottok og sendte meldinger tvers over Atlanteren.

Professor John Hasted som leder fysisk institutt ved Birkbeck College i London plasserte en messingtang inne i en glassklokke for å prøve Julies evner. Av og til kom Julie og strøk hånden sin over glasset, gjennom en periode på flere uker. Og hver gang bøyde messingstangen seg noen grader. En annen gang la professoren en nøkkel foran Julie, etter at han hadde satt den i forbindelse med et måleinstrument. Bare ved å se på nøkkelen og konsentrere seg om den, fikk Julie viseren på måleinstrumentet til å hoppe! Så ble nøkkelen plassert inne i en glasskolbe, men også da hoppet viseren når Julie berørte glasset.

«Julie har usedvanlige evner», uttaler professor Hasted. Han er overbevist om at hun ikke farer med fusk og fanteri. «Vi har mange vitner», sier han, «og vi har fine måleinstrumenter som registrerer det hele». □

Øynene

Jeg så dine øyne idag. –
Jeg så dine øyne, da de åpnet seg.
Kun i et glimt så jeg dem, –
før jeg lukket mine.
Jeg måtte lukke mine,
for jeg følte det som en hellig-
brøde
å se mer. –
Jeg så dine øyne åpne.
Før den glatte hinne
av følelser la seg over dem. –
Den glatte hinne
av glede eller vemod,

av munterhet eller ironi. –
Av spørsmål eller forståelse. –
Jeg så inn i dine øynes
dype svarte brønn.
Rett inn så jeg.
Og jeg kunne ikke se mer. – –
Ensomhet så jeg der inne,
renhet så jeg der inne. –
Og en dyp skarphet.
Ikke en skjærende skarphet,
men en rensende skarphet.
Som skar seg inn i meg.
Og jeg måtte lukke
mine øyne! – – –

Takk skal du ha!

Av Philip Houm.

Sakset fra Dagbladet den 7.12.1981.

De synske kvinner og menn som, i regelen uten godtgjørelse, reiser land og strand rundt og hjelper politiet (for ikke å snakke om de pårørende) i arbeidet med å oppspore forsvunne personer, – kan vi stole på at de mottar vår takknemlighet, den dypt følte takknemligheten de i så høy grad fortjener?

Jeg er redd for at vi må svare et skamfullt nei på spørsmålet.

Desto gledeligere å få mellom hendene en norsk bok utgitt nå i høst: Sissel Lange-Nielsens bok om (og i samarbeid med) Anna Elisabeth Westerlund, i dag vårt mest kjente og kanskje fremste parapsykologiske medium. Her kommer både politiets og de pårørendes takknemlighet rett som det er til uttrykk. Foruten hennes egen. «Takk skal du ha, Anna Elisabeth», heter det siste kapitlet.

«En verden av forundring» er gjennomstrømmet ikke bare av ekte livsundring, men fremfor alt av humør og varme og – det ikke mindre viktige – pågangsmot. Anna Elisabeth Westerlunds pågangsmot og Sissel Lange-Nielsens. Dessuten fylt av begges ubestridelige sakkynndighet i disse ganske kompliserte materier. Sissel Lange-Nielsen er riktignok ikke selv noe medium, og ikke er hun forsker heller; men merkverdige parapsykologiske erfaringer har hun gjort, og hun har, såvidt jeg kan se, fulgt A. E. W.s velsignelsesbringende virksomhet på nært hold. Eksisterte det noe som heter rettferdighet her i verden, burde A. E. W. bli kommandør av St. Olav og S.L.-N. i det minste ridder. Eller – ettersom begge er kvinner, stakkar – A. E. W. kunne få fortjenstmedaljen i gull og hennes venn i sølv.

Personlig er jeg særlig takknemlig for at Sissel Lange-Nielsen rett som det er refererer A. E. W.s egne forklaringer på de ikke mindre merkverdige fenomenene.

I tilslutning til enkelte parapsykologiske forskere, mest russere, mener Anna Elisabeth Westerlund at det i det vesentlige er spørsmål om fysikk og «bølger», bølger som er beslektet med radiobølger og som kan innfanges på visse fre-

kvenser. Telepati og synskhet er, slik hun oppfatter det, knyttet til en fysisk sans. Denne sansen burde, hevder hun, regnes med blant de fem andre, de mer kjente sansene. Det har i hennes øyne vært til skade for forskningen at visse autoriteter på området har gjort forsøk på å frigjøre den synske evnen fra «all jordisk sammenheng», – man har snakket om okkultisme, man har snakket om noe «overnaturlig». At den siste glosen er mildt sagt forkastelig, burde vi alle være skjønt enige om – vi vet for lite om hva naturen omfatter, vi vet ikke hvilke naturlover våre barnebarn og barnebarnsbarn kommer til å hankses med.

Selv går A. E. Westerlund særdeles langt i sin optimistiske tro på hva våre etterkommere kan drive det til. Hun vil f. eks. ha det til at alle mennesker eier evnen til å «ta inn» bilder fra fjerne steder og svunne tider, på lignende måte som TV-antennene tar inn bilder fra Marienlyst. Og hun står slett ikke alene med den optimismen.

Jeg er også takknemlig for at Sissel Lange-Nielsen så langt råd er har villet holde seg til opplevelser man har kunnet verifisere, hendelser der begivenhetene dels er tatt opp på lydbånd, dels skrevet ned av journalister og med flere vitner tilstede.

Med tanke på alle stabeisete og lett-troende individer som blindt sverger til et foreldet verdensbilde og et foreldet menneskebilde, skulle jeg ønske at hun hadde gått enda strengere til verks. Hun kunne – jeg føler meg fristet til å si: burde – nøyd seg med erfaringer hun selv har kunnet kontrollere. Men la gå – stort sett befinner vi oss på trygg grunn, også i de tilfellene da hårtustene reiser seg rett til værs på hodene våre og vi likbleke må skylle i oss en konjakk eller tre.

Leseren bør under alle omstendigheter ta det med ro. Ikke for mange merkverdigheter på ett brett, takk!

Mange dager bør lesningen ta, enda så «lett-lest» og spennende den hele veien er.

Sissel Lange-Nielsen og Anna Elisabeth Westerlund: "En verden av forundring." 185 sider. Aschehoug. Kr 108 (innb.).

Alternativ legekunst – finnes den?

Av professor, dr.med. Christian F. Borchgrevink.
Sakset fra Dagbladet 10.12.1981.

«Alternativ legekunst», som Dreyer forlag nettopp har gitt ut, gir en samlet oversikt over nærmere 130 forskjellige diagnoser/ behandlingsformer. Den dreier seg mer om helse enn om sykdom, og da helse definert som Verdens helseorganisasjon: Ikke bare fravær av sykdom eller lyte, men en positiv følelse av fysisk, psykisk og sosial velvære. Det er ingen lærebok, men en oppslagsbok, og som sådan meget interessant, ikke minst kulturhistorisk. På en kortfattet måte beskrives metodene av en som selv bruker dem og tror på dem. Motforestillinger kommer lite fram, og forsøk på å vise at behandlingen hjelper, er helt utelatt.

Her finner man alt, fra Steiners tanker om antroposofisk medisin til Hahnemanns homeopati, fra irisdiagnostikk til tungediagnostikk, fra edelstenbehandling til hydroterapi, fra orgonterapi til psykisk kirurgi, fra meditasjon til danseterapi. Likt og ulikt, vesentlig og mindre vesentlig har fått tilnærmet like stor plass.

Det har vært spennende lesning, ikke minst fordi boken så tydelig viser, om enn indirekte, menneskenes enorme behov for noe som ligger utenfor fatteevnen. For skolemedisinen må det være dumt ikke å anerkjenne dette behovet. Til tross for alle de imponerende medisinske fremskritt, som kan gjøre oss stolte, er det jo ufatteleg hvor meget vi ikke vet, noe som bør mane til ydmykhet.

Det var med litt bange anelser jeg startet på boken. Skulle man igjen bli stilt overfor en samling «trosartikler». Jeg ble positivt overrasket, dels på grunn av det informative innhold, dels på grunn av den nøkterne stil, og dels fordi boken, i alle fall periodevis, er ganske avbalansert, og mindre ensidig enn dr. Bentzes korte og greie forord kan gi inntrykk av. Dessuten er boken meget smakfullt utstyrt.

Jeg har vært i tvil om jeg burde anmelde denne boken: En skolemedisiner som nok gjerne vil være åpen, men som selvsagt stiller med skylapper, og som er nærmest uvitende på om-

rådet. På den annen side, omtaler boken så mange forskjellige alternative metoder at neppe noen kan beherske dem alle, snaut nok ha hørt om dem.

Mange av terapiformene er variasjoner på det som er god og gangbar psykiatrisk behandling i dag: meditasjon, musikkterapi, sensitivitetstrening, samtaleteknikk, bevegelsesterapi. Det går også igjen som en rød tråd, betydningen av å behandle hele mennesket, kropp som sjel, og det har man ikke vondt av å bli minnet om. Menneskene stiller nok bedre med sin bil enn med sin kropp og sjel.

For en utenforstående er det ofte vanskelig å se forskjellen på mange av de metoder som anbefales. Det virker som om man knytter sitt eget navn til en mindre variasjon, og vips foreligger en ny behandlingsmetode.

Mens adskillig av det som står i boken er uttrykk for sunn fornuft, så er mye temmelig uforståelig. Noe er direkte galt og kan være potensielt skadelig.

«La være å spise når du er syk» (s. 138) er det neppe mange leger som ville skrive under på, i alle fall ikke til de kronisk syke. Jeg har også blandede følelser for at terapeutisk eurytmi har øvelser for kreft (s. 230).

Under Psykisk kirurgi (s. 181) hevdes det meget som mildest talt er vanskelig å akseptere: «Bomull dyppet i olje kan forsvinne sporløst inn i det ene øret og senere tas fram i det andre», eller «Man har sett enkelte healere ta ut et øye, fjerne litt bindevev fra baksiden, og deretter sette det på plass igjen». Jeg skulle tro at det kommer an på øynene som ser.

På s. 175 omtales pyramidekraften: På et spesielt sted inne i en pyramide oppstår det en kraft av betydelige dimensjoner, som blant annet «... kan skjerpe et barberblad hvis sidene på pyramiden er stilt på linje med jordens magnetfelt og barberbladet blir stilt i rett vinkel mot nord».

Primalterapiens popularisator hevder at hans

form for primalterapi innebærer den eneste sanne «helbredelse» for alle psykiske sykdommer, noe forfatteren av avsnittet om de nye primal-terapi selv finner noe drøyt.

Lignende eksempler finnes det mange av i boken. Jeg har bare tatt dem med, ikke for å skremme noen fra å lese boken, men for å peke på at den nok bør leses med en klype salt.

For alle som er interessert i å vite noe, men ikke særlig meget eller dypt, om alternative medisinske behandlingsformer er boken et egnet oppslagsverk. Men ingen bør, og det understrekes stadig, selv drive alternative behandlingsformer eller diagnosemetoder ut fra denne boken. □

Ann Hill: Alternativ legekunst. (Irisdiagnose, Kiropraktikk, Akupunktur, Homøopati, Hypnose, Vegetarkost, Autogen trening, Healing). Dreyer. Kr 225 (innb.).

For første gang på norsk en samlet oversikt over alternative behandlingsformer av eksperter på hvert sitt område.

Dr. Georg Benze i forordet: «Dermed vil jeg ønske leseren god reise i den ukonvensjonelle medisins verden. Det er en fantastisk reise; foreta den med åpent sinn, men forsøk ikke å anvende noe av det De leser på egenhånd.»

Flere nye bøker i vår gate, med omtale stort sett fra reklamen:

Bjørn Johan Øverbye: Frisk uten piller. En innføring i øreakupunktur. Hjemmenes forlag. Kr 130.

Arendalslegen Bjørn Johan Øverbye har i flere år praktisert akupunktur. Han beskriver hvordan ni av ti hodepinepasienter blir helbredet for sin migræne, og gir mengder av pasienteksempler på hvordan den enkle øreakupunktur hjelper bedre enn allverdens piller. En bok for alle interesserte i naturmedisin og de som vil vite mer om akupunktur og behandlingsmetoder på en lettfattelig måte i tekst, tegninger og bilder.

Bjørn Johan Øverbye: Du kan helbrede deg selv. Andersson & Bengtssons Trykkeri, Arendal.

Boken dreier seg stort sett om det emne forfatteren holdt endagsseminar om for vår forening den 6.12.81 – hvordan man ved hjelp av lærdommen i akupunkturteori og taoisme kan bli/holde seg fysisk frisk, muligens hvor lenge som helst.

Lis Andersen: Soneterapi. Dreyer. Kr 96 (hft.).

For første gang på norsk en utførlig grunnbok i soneterapi, med instruktive plansjer – til nytte for fysioterapeuter og til hjelp til selvhjelp for alle andre.

Jan Nielsen: Mysteriet menneske. En oppdagerferd i det parapsykologiske landskap. Dreyer. Kr 128 (hft.).

En samlet populær fremstilling av de parapsykologiske fenomener og forskningen omkring dem. Boken gir en instruktiv orientering både om de klassiske fenomenene telepati og klarsyn, og om mange andre mer eller mindre uopplærte ting i kunnskapens grenseland.

Georg Hygen i forordet: «Med dette drabelige skipptaket er Norge rykket opp fra en klar nordisk jumboplass i parapsykologisk informasjon for vanlige lesere, til en like klar lederplass.»

Paul Jan Brudal: Uforklarlige opplevelser. Universitetsforlaget. Kr 98 (innb.).

En bok om parapsykologi og psykologiens grenseområder. Tankeoverføring, synskhet, vardøger og sanndrømmthet, gjengangere, spøkelser, helbredende evner, nær-død-opplevelser og UFO'er er blant temaene. Forord av professor Georg Hygen. (Forfatteren holdt foredrag om sin bok for vår forening den 13. mai 1981).

Russel Targ og Hal Puthoff: Mentalt Fjernsyn. Dreyer. Kr 85 (hft.).

Fascinerende bok om evnen til å «se» fjerne steder og ting. Oversatt av professor Georg Hygen. (Se omtale av forfatterens arbeide i PSI-bladet nr 1/1981).

Dan Lindholm: På menneskevei. Fra livet i en Steinerskole. Dreyer. Kr 88 (hft.).

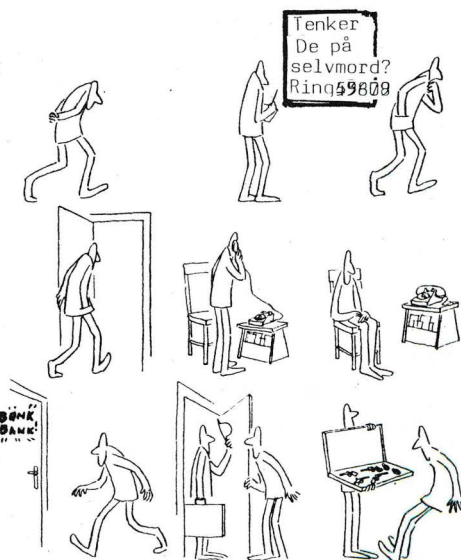
Arne Skouen i Dagbladet: «For jeg gjetter at særlig unge lærere kommer til å lese Dan Lindholm ... Andre kommer til å lese ham i smug. Det gjør samme nytten. For de kommer alle til å merke det dype pustet i denne skolemannen, som ikke skraper med foten før han forkynner at barn og menneske – ennå – er hellige ting.»

Verdens uløste gåter. Det Beste. 320 sider i format 30,5 × 23 cm. Innbundet. Pris? Boken er en illustrert fortegnelse over 100 gåtefulle områder i alle verdensdeler, med 250 fargefotos og ca 100 andre bilder og illustrasjoner. Har Atlantis virkelig eksistert? Var Sahara en gang et paradys på Jorden? Var Stonehenge opprinnelig en månekalender? Disse og lignende spørsmål er det arkeologene verden over prøver å løse, og i Verdens uløste gåter får De følelsen av å være med på dette spennende detektivarbeidet.

Erich von Däniken: Reisen til Kiribati. Mortensens forlag. Innbundet. Kr 98.

«Vi har hatt besøk fra Verdensrommet. Astronauter fra høytstående, fremmede planeter har i en fjern fortid skapt grunnlaget for kulturlivet på Jorden. De utenomjordske lovet å komme tilbake. Vi kan vente dem når som helst.»

Dette er von Dänikens teori i utgangspunktet. I Reisen til Kiribati utvikler han den. Samtidig som han vet at han trækker i bedet til mange akademiske bedrevitere, knytter han et tettmasket nett av indisier og beviser – til glede for sine tilhengere og til ergrelse for sine motstandere. ★

NOTISER

Vår kjære regnskapsfører gjennom lengre tid, blide og danske Ellen Soelberg, har forlatt oss ... men heldigvis bare som regnskapsfører! Etter flere år i vervet ville hun skifte litt på, og er nu regnskapsfører i Norsk Parapsykologisk Selskap.

Som takk for hennes hjelp til foreningen, er Ellen Soelberg blitt overrakt et bartre til haven til sitt hus ved Hamar, hvor hun tilbringer en del av året. Men vi vil også her i bladet rette henne en hjertelig takk for hennes verdifulle arbeid for foreningen!

Lynn M. Buess, amerikaneren som holdt et riktig suksessforedrag for oss den 27. juli 1981, har skrevet til oss. Det var meningen at han skulle komme hit igjen på vårparten og holde kurs i både synergi-terapi, numerologi og tarot-kort-spåing ved siden av å utføre diverse terapibehandlinger på enkeltpersoner, men han er blitt forsinket. I USA har han startet et eget synergi-senter, og etableringen av dette har tatt mye tid. Han kan derfor ikke komme til oss før nærmere november 1982, dessverre.

Den som i mellomtiden vil orientere seg om emnene han tar opp, bør lese hans bøker:

«*Numerology for the New Age*», ISBN 0-87516-265-7, 288 s, hft., \$ 5,98.

«*The Tarot and Transformation*»,

ISBN 0-87516-238-X, 256 s, hft., \$ 5,95.

«*Synergy Session*», ISBN 0-87516-427-7, 113 s, hft., \$ 4,95.

Samtlige bøker er utkommet på og blir solgt gjennom DeVorss & Company, P.O.Box 550, Marina Del Rey, California 90291, USA. Eller man kan bestille bøkene i sin bokhandel. Frakt og andre eventuelle utgifter kommer i tillegg. PSI har dessverre for tiden ikke noe apparat som kan påta seg bestillingene.

PSI er begynt å gjøre lydbåndopptak av medlemsforedragene, i den utstrekning foredragsholderne gir sin tillatelse til dette. Foredragene blir kopiert på kassett, og solgt for kr 50,- pr. stk. Vi vil imidlertid primært satse på salg av skrevne **sammendrag** av foredragene. Disse kan kjøpes for **kr 15,- pr. stk.** Inkludert i hvert beløp er en støtte til foreningen, slik at vi kan bedre tilbudet til medlemmene siden!

Følgende foredrag er tilgjengelige:

Lynn M. Buess: Synergy Sessions m/oversettelse. Holdt 27.7.81.

Kirsten Tingstad: Astrologi. Holdt 16.9.81.

Lin David Martin: The Nature of Healing m/oversettelse. Holdt 16.9.81.

Else Merethe Thyness/Geir Salter: Summit Lighthouse (kun opptrykk av manuskript). Holdt 14.10.81.

Terje Nypan: Kiromantikk. Holdt 11.11.81.

Benedicte Thiis: Drøm & Symbol. Holdt 2.12.81.

Sammendragene er under utarbeidelse. Kassettene kopieres ved behov. Man må derfor regne med en viss ekspederingsstid. Det ønskede materiale bes betalt forskuddsvis, enten på medlemsmøtene, eller ved at man sender beløpet til vår postgirokonto og oppgir på blanketten hvilket materiale man ønsker.

Efter at bladet ble satt, har vi fått inn følgende ANNONSE fra vår fungerende visepresident:

NATURMEDISINER KAREN-MARIE STRØM

Ekebergveien 216

OSLO 11

tlf 28 62 32

ØREKUPUNKTUR - HOMØOPATI - KINESOLOGI - MINERALTERAPI

Privat behandling og kurs.

Visdomsord

Med hensyn til giftermål eller sølibat, la hver mann velge sin egen vei. Han kommer under enhver omstendighet til å angre seg.

Sokrates

Jeg har alltid ment at hver kvinne burde gifte seg, og ingen mann!

Disraeli

Det betyr ikke så mye hvem man gifter seg med, så lenge en morgenen etter er sikker på å finne at det er en annen.

Samuel Rogers

Giftermål er et emne hvor alle kvinner er enige, og alle menn uenige.

Oscar Wilde

Det er intet i denne verden, som hengivenheten til en gift kvinne. Og det er noe ingen gift mann vet noe om.

Oscar Wilde

Hold dine øyne vidt åpne før du gifter deg, og halvt lukket etterpå.

Benjamin Franklin

Kurtisering er til giftermål som en meget vittig prolog til en meget kjedelig forestilling.

William Congreve

Giftermål gjør alltid krav på forståelse for den høyeste grad av manglende oppriktighet som er mulig mellom to mennesker.

Vicky Baum

Å gifte seg for annen gang, er håpets triumf over erfaringen.

Samuel Johnson

Det er ikke ekteskapet som feiler, det er menneskene som feiler. Alt ekteskapet gjør, er å stille menneskene i relieff.

Harry Fosdick

Det er intet som forblir det samme under to påfølgende øyeblikk.

Buddha

Ingen kan gå to ganger ut i den samme flod.

Heraklit

For det menneske, som i sannhet og visdom erkjenner hvordan tingene foregår i denne verden, eksisterer det intet, «som er», i denne verden.

Buddha

Verdensstoffet er av samme art som det våre forestillinger er laget av.

Paul Brunton

Kulturen snur opp-ned på de primitive forestillinger om naturen ... Barn tror ganske visst på den ytre verden; den tro, at den kun er tilsynelatende, er en tanke som først kommer senere.

Emerson i «Essay on Nature»

★★

BAI

PSYKISK SEMINAR INSTITUTT

TEATERGT. 3, OSLO I.

**tilbyr et forretnings- og
familieorientert treningskurs:**

SUPER- MENTALISME

—en fellesbetegnelse for
oversikt og kontroll over
indre krefter.

For nærmere
opplysninger,
ring 02/11 10 05
eller skriv

**Velkommen til
gratis introduksjons-
seminar**